

ANA HATLAR

1. Amerikan seçimlerinde Demokrat Parti'nin kazanması, Amerika Dış Politikası'nın esaslarında -üsluplar dışında- hiçbir değişikliğe yol açmayacaktır. Bu, anayasalarına göre Başkan'ın dış politikadaki yetkilerinin, oldukça ağırlıklı yetkiler olmasından dolayıdır. Zîra görüşünün baskın bir kuvveti olduğu için, belirli düzenlemeler ile Kongre kararlarını reddetmeye güç yetirebilir. Lâkin fiilî dış politik tutumuna etki etmeyecek şekilde "mânevi olarak" onları hoşnut etmeye çalışacaktır.

Diğer taraftan İç Politika'da çok daha az bir etkiye sahiptir ve Kongre kararlarının baskın ağırlığı vardır.

Bunun için büyük şirketler üzerindeki vergilerin artırılması ve orta tabakalar üzerindeki mâlî baskıların hafifletilmesi beklenmektedir. İleride iç politikada meydana gelebilecek değişikliklere değineceğiz.

Özellikle Müslümanların beldeleri olmak üzere Dış Politika'ya gelince; üsluplar dışında önemli bir etki yapmayacaktır. Bush ve yönetiminin politikası, ajanlarına içerisinde hareket edebilecekleri bir alan vermemek, bilakis onlardan, halka yaranmak için Amerika ve Sömürgecilik... karşıtı cafcaflı açıklamalar yapmaksızın Amerika'nın maslahatlarını alenen gerçekleştirmelerini talep etmektir! Bundan dolayı ajanları sıkıntıya düşmekte ve Mısır'da, Suriye'de... gözlemlendiği gibi bundan muzdarip olmaktadır.

Bu nedenle beklenen; Kennedy, Carter ve Clinton... dönemlerinde olduğu gibi, içerisinde hareket edebildikleri ve insanların kazanımlarını gerçekleştiriyorlarmış gibi görünebildikleri alanın ajanlarına yeniden geri verilmesiyle Demokrat Parti'nin hoşnut edilmesidir. Bu doğrultuda Suriye ve İran'a yönelik baskıcı söylemin yumuşatılması, bu ikisine Irak'ta ve Lübnan'da görevler verilmesi ve bu görevlerin, Amerika lehine gerçekleştirilmiş hizmetler olarak değil de insanlar için gerçekleştirdikleri kazanımlar olarak yansıtılması beklenmektedir.

Amerika'nın diğer dış politik maslahatlarının gerçekleştirilmesine gelince; bahsettiğimiz gibi, her ne kadar bu iki parti, üsluplarda ihtilâf ediyor olsalar da, bu hususta ihtilâf etmemektedirler. Zîra onlar, "Ortadoğu Krizi" diye adlandırdıkları, Irak'taki veya Afganistan'daki maslahatlarını terk etmeyecekleri gibi, bölgedeki nüfuz paylaşımına Avrupa'nın katılmasına da izin vermeyeceklerdir.

2. Lübnan konusu, daha önce açıkladıklarımızda belirttiklerimiz çerçevesinde devam edecektir. Zîra Amerika, Lübnan konusunda yıllarca "tek başına" kalmış, dolayısıyla paylaşımını da asla Avrupa'ya bırakmayacaktır. Yine Avrupa, el-Harîrî suikastından beri Lübnan'a bir kement hatta kalın bir kement atmış, dolayısıyla kopuncaya, hatta Lübnan'daki eski hegemonyasını geri elde edinceye kadar uğraşacaktır.

Dolayısıyla her iki taraf da maslahatlarını gerçekleştirmek üzere Lübnan, Suriye, Ürdün ve "İsrail"deki kuklaları vasıtasıyla çaba sarf edecekler ve elde ettikleri sonuçlar çerçevesinde hızlanıp yavaşlayacaklardır. Her iki tarafın da belirlenmiş hedefi, ülkede tak başına kalmaktır. Onlar nezdinde öncelikli olan şey işte budur. Uzlaşmaya varmayı ve nüfuz paylaşımına yanaşmayı ise görünür gelecekte düşünmemektedirler.

Ancak her iki taraf da istediklerinin tamamını rakipsiz gerçekleştirmekten âciz kalırsa, -davranışlarından anlaşıldığı gibi- ülkede yalnız başına hâkim olma hedefinden gerçek bir acziyete düşmüş olmayacaklardır. Bu yüzden her ikisi de şu anda uzlaşmayı görüşmekten uzaktır ve her ikisi de arzularını tek başına elde etmeyi ummaktadır.

Böylece şu iki husustan birine varılırken gergin durum beklenmektedir: Ya ikisinden biri istediklerini gerçekleştirir, ya da -her ikisi- de ülkede tek başına kalmada fiilen acze düştüğünü anlayıp uzlaşmaya yanaşır.

3. Arap Birliği Dışişleri Bakanları Toplantısı ve Filistin üzerindeki ambargonun kaldırılması hakkındaki açıklamaları konusu ise, insanlar karşısında, aşağılık ajanlar olmadıklarını, aksine "hayır!" diyebileceklerini göstermelerinden ibârettir. Ancak bu, elbette apaçık sahte ve aldatici bir görüntüdür!

Muhakkak ki onlar, Filistin'deki halka karşı uygulanan ambargonun kaldırılmasının şu iki şekilden biriyle olacağını çok iyi bilmektedirler:

Birincisi: Önce ordularını harekete geçirip Yahudi'yi hezîmete uğratarak Filistin'in yardımına koşmaları ve ondan sonra Filistin halkını esârettir kurtarmalarıyla...

İkincisi: Önce Yahudi'ye, kendilerine dayattığı tüm alçaltıcı ve utanç verici şartlarda boyun bükmeleri ve ondan sonra Yahudi varlığının, Filistin halkına uygulanan ambargoyu kendi vasıtalarıyla kaldırmalarına izin vermesiyle...

Birincisine gelince; bu bakanlar herkes önce bilmektedirler ki Yahudi Varlığı'nı korumadaki ve yöneticilerinin kendilerini Yahudi karşısında hezîmete uğratmalarıyla ona zafer sarhoşluğu vermedeki ve yoksun oldukları cesâret, kahramanlık vasfını kazandırmadaki en önemli faktörler kendi devletleridir.

Şu halde onlar birincisini asla yapmayacaklardır, hatta yapmayı akıllarının ucundan bile geçirmeyeceklerdir.

İkincisine gelince; bu kahraman (!) bakanlar; evirip çevirmeden bağıra çağıra Yahudi'nin şartlarına boyun eden Hamas, Fetih ve diğerleri arasında Vatanî İttihâd dedikleri hükümetin oluşturulması hakkında eylem ve söylem olarak vakıanın nasıl ilerlediğini görmekte, duymakta ve şâhid olmaktadırlar. Dolayısıyla işgâlin gölgesinde kâim olacak herhangi bir hükümet, açılacak son perdede, eninde-sonunda Yahudi varlığı tanınır, onunla onun şartlarına göre ilişki kurulur ve ondan sonra Yahudi'nin ambargosu kaldırılır!

Yani bu "sersem" bakanlar, işlerin nasıl döndüğünü ve Filistin Otoritesi ile yahudinin tüm isteklerini yerine getirsın diye Filistin'deki Hükümet (!) arasındaki görüşmelerin nasıl ilerlediğini bildikleri ve bunun gerçekleşmesini bekledikleri için böyle bir açıklama yapmaktadırlar.

Ve'l hâsıl, onların açıklamaları, göz göre göre insanları aldatmak içindir. Ayrıca Filistin ile mâlî ilişkilerin Yahudi bankaları üzerinden gerçekleştiğinin de farkındadırlar. O halde Yahudi'nin onayı olmaksızın ambargoyu nasıl kaldırabilirler ki? Yine bu da açıklamalarının hakikatini ifşâ etmektedir.

4. Dün açıklanan Hindistan ile Pakistan arasındaki müzakereler, dâvetsiz misâfirin yani Amerika'nın yürüttüğü müzakerelerdir.

Hindistan ile Pakistan arasındaki temel mesele Keşmir'dir ve bu mesele, Hint Yarımadası Müslümanlarına göre tıpkı Filistin gibi oldukça hassas bir meseledir.

Pakistan'daki Müslümanlar, buradaki Hindu işgâlinin yok edilmesi ve buranın Müslümanların Sultânı altına döndürülmesi dışında bir çözüm düşünmemektedirler.

Hindistan'da şu anda iktidarda olan "hâlis" İngiliz yanlısı Kongre Partisi'nin geçen seçimlerde iktidâra gelmesiyle birlikte Amerika, özellikle geçen seçimlerde Kongre Partisi gelmeden önce Vajpayi döneminde uzun yıllar için ekmiş olduğu köklerini sökmeye çalışmasından tedirgin oldu. Nitekim Amerika, Hindistan'a nüfûzunu sokmak ve kimi askerî ve siyâsî güçler ile ilişkiler kurmak için yoğun çabalar sarfetmiş, bundan da Hindistan ile ilişkilerin, Çin karşısında kendisine dayanan "büyük" bir güç ortaya çıkarmasını, ayrıca yoğun nüfus potansiyeli bakımından Hindistan'ın Amerikan şirketleri için iştahlı bir tüketim pazarı haline gelmesini hedeflemişti.

Amerika, Hindistan'a nüfûz etmek veya en azından Vajpayi döneminde ettiklerini korumak amacıyla Hindistan'ı ayartmak için elinden geleni ardına koymadı. İlk yaptığı şey; Hindistan ile Nükleer İşbirliği Anlaşması oldu...

Şu anda ise, Hindistan'ın işgâl ettiği Keşmir'i Hindistan'ın ayrılmaz parçası olarak kabul eden Keşmir'e ilişkin 1956 yılı Nehru Kararı'nı perçinlemek üzere Kongre Partisi'nin Pakistan ile müzâkerelere başlamasına zemin oluşturdu. O zaman Pakistan bu kararı reddetmiş ve Keşmir'in tümüyle Müslümanlara iade edilmesi gerektiği şeklindeki görüşünde kalmıştı.

İlan edilen Hindistan ile Pakistan arasındaki müzâkereler, Hindistan'ın Keşmir'i işgâl etmesini ve Nehru mezkur açıklaması gereğince, onu kendisinden ayrılmaz bir parça olarak kabul etmesini Pakistan'ın da tanınması içindir. Bununla birlikte bu iş, öyle ulaşılması kolay bir iş değildir ve işgâl edilmiş Filistin'i Yahudi'nin mülkü olarak tanımanın zorluğu kadar zordur. Zira hissiyatları ile tamamen çelişmektedir. Ancak işgâli tanımayı esas alan bu soyut müzâkereler, bu doğrultuda atılmış bir adımdır, aynen Filistin'de olduğu gibi...

Bundan dolayı Hindistan ile Pakistan arasında süregelen müzâkereler, nüfûzundan bir parçayı Hindistan'a sokmak üzere Amerika'ya izin versin diye Hindistan'ı hoşnut etmeye yönelik bir başlangıçtır. "Bir parça" dedik, çünkü Kongre Partisi'nin İngilizler ile olan dostluğu kökleşmiştir ve Amerikan nüfûzunun Hindistan'da derinleşmesine asla izin vermeyecektir. En azından Amerika bunun farkındadır.

Burada bir soru öne çıkmaktadır: Pakistan, Müşerref liderliğinde, Amerika'ya Afganistan Savaşı'nda üstün hizmetler sunmuştur. Buna rağmen Amerika'nın, Pakistan'a nispetle, Hindistan'a daha şirin görüldüğü açık-seçik ortadadır. Nitekim Pakistan ile imzalamadığı Nükleer İşbirliği Anlaşması'nı

Hindistan ile imzalamış, Pakistan'ı Hindistan'ın çıkarlarına Hindistan ile müzâkerelere sokmuştur. Zîra bu, Keşmir'e çözüm bulmak için yapılan bir müzâkere değil, bilakis Keşmir'in en büyük parçası üzerindeki Hindu işgâlini onaylamaya yönelik bir müzâkeredir. O halde Amerika, Müşerref'in hizmetlerini takdiren neden Pakistan'ın yanında durmuyor?

Bunun cevabı şudur: Pakistan yöneticisi Müşerref'in durumu, herhangi bir ajanın durumu gibi, uşaklığını yaptığı devletlerin maslahatlarına hizmet etmektir. Hedefi de, hizmetinin karşılığında yönetici olarak kalabilmektir. Ülkesinin maslahatlarına hizmet ise, en düşük değere sahip işlerdendir. Her kim böyle olursa, düşmanın kendisini alçaltmasından önce kendi kendisini alçaltmış olur.

Ölü için acı veren bir yara yoktur,
Kendisini alçaltana alçaklıktan kolayı yoktur

5. 11.12.2006 Pazar günü Güney Osetya'nın Gürcistan'dan ayrılması ve bağımsızlığı hakkında yapılan referandum, Rus nüfûzunun Gürcistan'dan kovulmasına ve 2003 yılında Saakaşvili'nin iktidâra gelmesinden beri Amerika ile birlikte hareket etmesine verilmiş bir Rus tepkisidir.

Bilinmektedir ki Abhazya ve Güney Osetya, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından beri çekişmeli bölgelerdir.

Osetya'nın Gürcistan'ın kuzeyinde Rusya sınırları üzerinde, nüfusu iki yüz bini aşmayan küçük bir bölge olmasına rağmen çevresel şartları vardır ve bu referandum, Amerikan nüfûzunun Gürcistan'a girmesinin ve Rus nüfûzunun "kovmaya benzer" zelîl bir şekilde çıkarılmasının sonucudur. Dolayısıyla diyoruz ki bu çevresel şartlar onu, sıcak çekişme yaşanan bir odak haline getirmiştir ve bundan doğan etki, bu küçük bölgenin hacmini kat be kat aşacaktır.

H. 24 Şevvâl 1427
M. 15 Kasım 2006